

הילדה שלי, האדרנלין והאסטרטגיה

מספר לנורית וליוסי ויוצא לדרכי. שיר של פוליקר מתנגן לו. פחות אבל עוד כואב. מחייך. עכשיו קצת פחות כואב, אני חושב. דרך כביש בגין ליד המנהרה. טלפון. ירושלים. 02. 670. זה משרד ממשלתי. "כבוד השר מבקש לדבר איתך". עוצר בצד במהירות. שרק לא תתנתק השיחה. ממתין. נו. זהו. הוא החליט. תודה לאל. "חייבים להאמין", אני אומר לעצמי. "רק כך קורים לך דברים טובים".

חייבים להאמין

אני נזכר שעוד משימה לפנינו. תקציב 2009. כל ההצלחה עם השר לא תהיה משמעותית אם תקציב 2009 יהיה 'על הפנים'. יום ראשון במשרד החינוך. פגישה שעשויה להיות גורלית. נזכר שאבינעם ערמוני ואני עברנו אצל השרה עוד רגע אחד ושרדנו אותו. ויום אחרי, יום שני לפני כמה ימים, השרה מתקשרת לאבי באנגליה ומודיעה לו שהצליחה להחזיר קיצוץ של 15 מיליון שקל בתקציב. אבינעם ערמוני מאושר. רגע גדול לקבל ממנו טלפון משם. כל הכבוד לשרה, ליולי. אני שם לב שהזיכרון שלי משתפר בתקופה האחרונה. אני זוכר יותר מספרים. יותר תרחישים. יותר עובדות. לשבת בכל כך הרבה דיונים. להיות מרוכז. להקשיב. נראה שהמוח מתחדד לו. אני מתאר לשפרה את נפלאות המוח. "אלוהים" אני אומר לעצמי, "לפני שבועיים כל כך הרבה בעיות יסוד. לפני שבועיים נראה שהכול עלול להתפרק". והנה עוד משימה אחת. תקציב 2009. עוד דיון אחד. רק שנצליח.

יומיים בנווה אילן. אסטרטגיה. בפעם הקודמת שעלינו לאסטרטגיה בנווה אילן היו פקקים. בקושי הגעתי בזמן. עכשיו הכביש חלק. מגיע עשרה ארוכה לפני הזמן. מתחילים. יוסי קוצ'יק דיבר על כאב של שינוי ועכשיו כואב לו. הוא מתפתל מכאבים ונשאר. אכן בכליה. זהו כואב. תשאלו את מיקי. גם אותי. החברה ממש מדהימים. ממש אכפת להם והם מתחברים לשליחות. למשימה. נלחמים על כל פרט. על כל מילה. לא מוותרים. נראה שנצא מפה עם כיוון. עם דרך. כמה זה יכאב? זה לא מניח לי. מדובר באנשים. הכאב הזה ממש לא מניח לי. 30 חברה מדהימים. לא סתם קובי, אבי ונדב אומרים לי, שבחיים הם לא יכלו להכיר את החברה כמו שלמדו אותה בימים האלה. אני מאמין. עם אנשים כאלה אפשר להאמין.

דיון במשרד החינוך. יום ראשון. ערב. כל כך הרבה אנשים בדיון. אבינעם ערמוני פותח בנאום מרשים ואני ממשיך בלהט. אנחנו מקבלים קצת בראש על דו"ח רואה החשבון. אבל הם בעדנו. כך אני מרגיש. רוצים לעזור. מאמינים בנו. גם זה עובר. המנכ"לית 'מיישרת' לנו את התקציב. לא כמו שרצינו. יש עוד עבודה. "יחסית למצב הפתיחה", אומרת אירנה, "המצב נראה טוב". נחיה. נדרשנו להתייעל. נתמודד. "אסטרטגיה – זה טוב", כך

"הי אבא... חשבתי על זה והגעתי למסקנה שלא ראיתי אותך מיום ראשון בערב! זה הרבה. בכל מקרה שיהיה לך יום טוב וניפגש בקרוב. אוהבת ליאור".

כך יום חמישי. שש בבוקר. אני מתעורר לפתק קטן של בתי. מציאות חדשה. לא רק האסטרטגיה של החברה למתנ"סים בתהליך שינוי, נראה שגם דפוסי השיח והמפגש בבית משתנים להם. נראה שבתקופה הזאת החברה למתנ"סים מעסיקה אותי 24 שעות ביממה. גם כשאני ישן אני מנתח. משרטט התרחשויות ותסריטים. איך אמר לנו יוסי קוצ'יק: "אתם אנשים מדהימים. אני שמח למפגש שלנו ונהנה לעבוד איתכם. אבל אתם קצת תקועים עם המילים שלכם. בתוך עצמכם. לא מספיק מבינים איך רואים אתכם מסביב". צריך שינוי. ושינוי אם הוא באמת מתבצע, הוא כואב. האם אנחנו מוכנים לכאב הזה. האם באמת כל שינוי בא עם כאב. נראה שכן. בשינוי אומנם הולכים לדרך חדשה. רעננה. מלאה אתגר. דרך של חידושים. דרך של יחמה. להט. אבל נראה שגם נפרדים מדברים שהיינו רגילים אליהם, נפרדים זה כואב. גם לראות את הבנות שלי ואת אשתי פחות זה שינוי זה כואב. אני מתרגל. אין פשוט ברירה. זוהי הבחירה שלי ושל משפחתי. זהו המחיר. יש בו גם כאב. גם אתגר. חידוש.

גם כאב וגם אתגר

כולם אומרים לי שהם רוצים שינוי בחברה שלנו. שחייבים לחדש. ליזום. זו הדקה ה-90. אם לא נשתנה לא נשרוד. ואז כאשר מציעים שינוי ואפילו קטן, זה כואב. תמיד יש סיבות והסברים למה לא. לא עכשיו ולמה דווקא עכשיו. ומה כל כך בוער? הרי אפשר כך או אחרת. ויש טיעונים מהעבר. הרגלים ואולי גם אינטרסים. ולמה בכלל שינוי קטן, אולי עדיף הכול ביחד? אז נחכה. ואם כבר מסכימים עם השינוי כי הוא חשוב או כי אין ברירה אז הדרך, הדרך, כן הדרך, לא הייתה טובה. כך לא מבשרים על שינוי. צריך להתחשב. להסביר בדרך כזאת ולא בדרך אחרת. הרי לא ידענו שזו הכוונה. באמת. האם באמת לא ידענו?

פגישה עם שר הפנים. מאיר שטרית. אדם שאני עוקב אחריו מאז השחרור מהצבא. אדם שהלך בדרך אישית. דרך ארוכה הראויה להערכה. אני מתרגש. הכנתי את עצמי לפגישה. לכל רגע. כל כך הרבה עומד על כך המאזניים. האם אני אצא מהפגישה שמח או בהול? פעם ראשונה, אני מרגיש את כובד המשא. את כובד התפקיד. אני לבד. אין מי שניתן להישען עליו. אני מסתכל סביב. תמונות של כל שרי הפנים. טור ענק. מרשים. חתיכת חיים. לשכה של שר עובדת לה בשקט. מציעים לי לשתות. אני מרוכז עד כאב. לא נותן לדבר להפריע. הפגישה הסתיימה. אני מרגיש שהצליח לי. מתקשר לבהירה ולצביקה לספר. קצת מתלהב. מאמין. "יש!" אני אומר לעצמי, "איזה כיף שזה מצליח". אני מאושר. מודה בליבי לשר. למאיר. כל כך מבין ואמפתי. מגיע למשרד. חייב לפרוק את האדרנלין.

"להסתכל קדימה כל הזמן, כמו ברכיבה על אופניים..."

❖❖
"כולם אומרים לי שהם רוצים שינוי בחברה שלנו. שחייבים לחדש. ליזום. זו הדקה ה-90. אם לא נשתנה לא נשרוד. ואז כאשר מציעים שינוי ואפילו קטן, זה כואב"
 ❖❖

דליה גאון, חברת דירקטוריון בחברה למתנ"סים "חובתנו לעודד נשים להירתם לעשייה ציבורית"

ביקשנו לשמוע מחברות הדירקטוריון של החברה למתנ"סים על מעורבותן, כנשים, בדירקטוריונים של חברות ציבוריות. היחידה שנענתה, דליה גאון, מספרת על פעילותה הציבורית בצד התמודדותה כאם חד-הורית עם גידול ילדים

עם דני גילרמן, מי שהיה שגריר ישראל באו"ם, בעת גיוס משאבים למתנ"סים

**"ראייה נשית
שונה מראייה
גברית וחשוב
לתת לה ביטוי"**

קהילתית והבאת הראייה הנשית לתחומי תוכן שונים, הקשורים בתחומים שלנו, במתנ"סים. אין ספק, שראייה נשית שונה מראייה גברית וחשוב לדעתי לתת לה ביטוי. כיום, דליה משמשת מנהלת אגף קשרי תושבים בעיר פתח תקווה. האגף מקיף פעילויות בתחומים קהילתיים. דליה מרגישה עצמה מחויבת לנושא קידום מעמד האישה, מוכנה תמיד לעזור ולעודד מעורבות של נשים ולהביא נשים לנסות ולהוביל שינוי בכל הקשור לתחום זה בחברה הישראלית. "אני חושבת ומאמינה, שאנחנו כנשים יכולות לקדם דברים,

כפי שאנחנו מקדמות ומחנכות את ילדינו. "לדעתי, חובתנו לעודד נשים להיכנס לתפקידי דירקטוריון, שהם לא קלים ולמצוא זמן לעשייה ציבורית למרות כל הלחצים היום-יומיים המוטלים עלינו: משפחה, בית ועבודה." "אני רואה שינוי בשנים האחרונות", אומרת דליה. "היום, לשמחתי, אפשר לראות יותר נערות וחיילות מעורבות בחיי הקהילה. המסר שלי לנשים הוא, שגם אם את אימא צעירה ואין לך הרבה זמן, חשוב להמשיך ולהתקדם אבל גם לעסוק בפעילות ציבורית. זה נותן המון גם למתנדבת באופן אישי וגם לחברה ומהווה דוגמה טובה לדור הבא."

דליה גאון, חברת דירקטוריון בחברה למתנ"סים, באה מפעילות ארוכת שנים בנושאי חברה וקהילה. אבל הדבר החשוב ביותר בעיניה הוא היותה אם לשלושה ילדים, בגילאים 28, 30 ו-21. "הכול בא אחר כך... כאישה גרושה, גידלתי אותם כמעט לבד ואני גאה על כך", היא אומרת.

על הרקע ממנו הגיעה היא מספרת: "התחלתי את עבודתי בשנת 1976 בניהול מרכז קהילתי גדול של נעמ"ת בפתח תקווה. פיתחתי את עבודתי לכיוון פעילויות המשפחה, שבהן ראיתי חשיבות מיוחדת והפעלתי בית ספר להורים עם מכון אדלר, סיורי משפחות, הצגות ילדים, תצוגות אופנה, קורסי הרזיה, ועוד. באותן שנים נושא המתנ"סים בעיר פתח תקווה לא היה מפותח כלל."

במקביל, החלה דליה ללמוד חינוך בלתי פורמלי בבית ברל והיא בעלת תעודת הוראה ותואר ראשון בעבודה קהילתית. למדה גם גישור ומזה מספר שנים היא מגשרת מוסמכת במשרד במשפטים ועוסקת בכך עד היום.

"תחום נשים תמיד עניין אותי והעסיק אותי", אומרת דליה. "במסגרת עבודתי בנעמ"ת ארגנתי סדנאות למנהיגות נשית וסדנאות לאסרטיביות ומודעות עצמית; יצרתי קשר עם בית החולים בילינסון והקמנו שם מערך פעילויות לאחיות ולמזכירות רפואיות. במשך השנים הוקם חוג ידיד בית החולים, שהייתי מעורבת בהקמתו, וכן סייעתי בהקמתו של מערך ההתנדבות בבית חולים שניידר. מיותר לציין, שבתחילה היו מתנדבות רק נשים ורק בשנים האחרונות ניתן לראות גם גברים."

דליה ממשיכה ומספרת על פעילותה הרבה: "לאחר נעמ"ת הייתי מעורבת בפעילויות של שדולת הנשים בעידוד נשים למנהיגות פוליטית ומבצעים למען נשים (למעשה עד היום). כמו כן, במסגרת עבודתי בנעמ"ת עזרתי לנשים מוכות וליוויתי אותן בכל התהליך עד ליציאה מהבית ושיקומן."

"לצערי, במדינה שלנו עדיין צריך לשריין ייצוג הולם לנשים בכנסת ובמוספים ציבוריים"

לפני שמונה שנים נבחרה דליה למ"מ יושב ראש ועד עובדי עיריית פתח תקווה וגם שם היא פועלת לקדם נושאים הקשורים לנשים. "לצערי, במדינה שלנו עדיין צריך לשריין ייצוג הולם לנשים בכנסת וגם בדירקטוריונים של חברות ציבוריות", היא אומרת.

"בפעילותי בדירקטוריון החברה למתנ"סים אני רואה שליחות כפולה: מתן ביטוי לנשים העוסקות בעבודה

הטור של איתן

המשך מעמוד 4

כולם אומרים בסיום ואפילו מאמינים. מרגישים חבורה. מתחייבים לעשות. אבל הביצוע עוד לפנינו. לכמה נחישות נזדקק? אני אזדקק. כדי לבצע. כדי ליישם. כדי שהחברה שלנו תמשיך להיות המובילה. תמשיך להיות הנכס החברתי של מדינת ישראל. היא תמשיך. אין מצב אחר.

אנחנו אחרי. פתאום הכול נראה כל כך ברור. נראה שפשוט קרו לנו דברים טובים. מזכר במיישי. "צריך להסתכל קדימה כל הזמן. כמו ברכיבה על אופניים", כך הוא משנן לי. אם מסתכלים למטה על האדמה, במקום להסתכל ישר קדימה, מאבדים שיווי משקל ונופלים מהאופנים. "אתה רוכב אופניים. תסתכל קדימה. אל תיתן לפרטים לגרום לך לאבד את שיווי המשקל וליפול". המחשבות שלי כבר באתגר הבא.

לדה שלי, התפקיד הזה ממש לא נותן רגע מנוחה.

איתן מזרחי, מנכ"ל החברה